

«Posposar» no és «ajornar»

Jaume Vallcorba i Rocosa

Hi ha un desfici perjudicial per al català i, doncs, per als catalans, de cercar la manera de fer coincidir, o fer assemblar tant com sigui possible, els mots catalans d'un determinat significat als mots del castellà d'aquella mateixa accepció. És, per exemple, el cas del verb *ajornar*, substituït sovint en els mitjans de comunicació per *posposar*. Aquest darrer té el significat contrari al del verb *anteposar*. *Posposar* vol dir posar (algú o alguna cosa) darrere un altre o una altra en ordre de precedència, de preferència o d'apreuaument. *Anteposar* significa allò mateix substituïnt-hi el mot *darrere* pel mot *davant*. Exemples: *Posposar el pronom al nom. En el mot al cal posposar la a a la l perquè en resulti la. Anteposar l'article al nom.* En castellà, *posponer* i *anteponer* signifiquen això mateix.

Ajornar vol dir deixar-ho per a un altre dia, per a més endavant, diferir. Però no pas posar-ho darrere d'una altra cosa. *Ajornar* es podria traduir al castellà amb el verb *aplazar*. Ah, però aleshores són verbs que tenen una morfologia allunyada l'un de l'altre!

És clar, *ajornar* i *aplazar* són mots d'aparença morfològica diferent, i, per tant, aquesta diferent aparença no serveix per a convertir el català en un equivalent, si fa no fa, del castellà. Ara bé, *posponer* i *posposar* s'assemblen de forma; i vet ací que donant-los un significat comú, el de *ajornar*, ens trobem que ja s'ha suprimit del vocabulari català un mot que li és propi, que li dona personalitat.

Aquest mal joc fa que, per exemple, hi ha qui usi *posponer* per *ajornar*: *Los horóscopos siempre nos están proponiendo que no tomemos ninguna decisión, que esperemos, que pospongamos la cita.* (*La Vanguardia*, 20-9-99, p. 2. En tinc més exemples). Diferentment: *El T. S. ratifica el justiprecio de un Banco pero aplaza su pago* (Id., 23-9-99, p. 86). *Aplaza*, no pas *pospone*.

Israel posposa l'alliberament de 151 presos palestins. El govern israelià va anunciar ahir l'ajornament del previst alliberament. (*Avui*, 8-10-99, p. 10). És evident que fa sinònims *posposar* i *ajornar*. I que fa servir *ajornament*, no pas el verb *ajornar*, però sí *pospo-*

sar. El substantiu de *posposar*, *posposició*, ací faria riure.

I vegem encara els textos periodístics catalans següents:

I per commemorar els 150 anys dels trens catalans ens anuncien que el TGV a França ha estat posposat.

Ara bé, si *posposar* vol dir «posar al darrere de», ens demanem: darrere de què ens diu el diari que posen «el TGV a França»? No ho diu; i és que no el posen darrere de res: el que fan és *ajornar*, deixar per a un **jorn** posterior, l'establiment del TGV cap a França.

James Coleman posposa la seva exposició a la Fundació Tàpies. Si la *posposa*, que vol dir que «la posa darrere de»; podríem entendre-hi, amb imaginació, que Coleman posa la seva exposició darrere de l'edifici de la Fundació Tàpies. No: Coleman el que de debò fa és *ajornar* la seva exposició, deixant-la per a una data, uns jorns posteriors.

Ja dèiem que el problema està en el fet que *ajornar* no s'assembla a cap verb castellà. La maniobra de fer igual castellà-català se serveix de *posposar*, encara que sigui un nyap. ♦

És clar

Jaume Vallcorba i Rocosa

De la mateixa manera que diem que per la Mare de Déu d'Agost a les set ja és fosc i, per tant, que abans encara era clar, i no hem de dir pas que encara «està clar», també l'expressió amb què donem per certa, per assegurada una cosa, és «és clar», i no és propi del català substituir-la per «està clar», com fa força gent a hores d'ara.

Llegeixo en un llibre: «Les dues espècies humanes van entrar en contacte. Com va ser aquest contacte? Això ja no està tan clar.» Calia haver dit: «Això ja no és tan clar.»

Del diari: «Les causes de l'enfrontament encara no

estan clares. Segons fonts militars un petit grup de guerrillers va voler trencar el setge.» Corresponia dir: «Les causes de l'enfrontament encara no són ben clares (o no són gaire clares).»

«He dit que vindré. És clar (o, és ben clar, o, és del tot clar, etc.) que vindré.» No és català que diguem: «Està clar que vindré.»

Ens hem d'esmenar, si erròniament diem «està clar» en comptes del vell i correcte «és clar». ♦